

СПОР

И падна потокът в пастта
на последната си казън.
Погълна го плътта на реката
с монотонната си проповед.

Пропи се прозрачната му песен
с мъглива тинеста музика.
И плака той, до мига в който издъхна,
и царицита мравчена му изпи мозъка.

А реката пееше монотонната си проповед:
Аз съм, самата Муза...
А на небето Слънцето спореше с Облака -
ще се спаси ли тя от морските зъби хищни?!
Ако единия я наводни с дъжда си,
а другия я изпари с лъчите - жарава?!

И пропука се Облакът саможертвено.
народи бързивите й безумни ръце...
И пекна Слънцето с лъчите си -
изпари плътта й... Крекнаха протестно жаби
по дъното изприщено...
Сред разголеното й локвено сърце.

А Морето - рис разярен, гневно чакаше!
С ръмжене яростно кършеше врат пенлив.
Оголваше паст ненаситна. Пишеше заплахи,
доноси, песнопения и молитви
лично до Бога, с изхабения си молив...

Но яростта му намаляваше, намалваше.
Къде бяха по дяволите верните му реки?!
Чувстваше се сводник мръсен,
на проститутки с безсрамни очи...
Готов за прошка и бащина ласка...
Но, спорът над него се прекрати...
Разцъфна над обятта му засъхнала -
град приказка...

15979/01

